

Meditaties 2005

door: J. Koelewijn

-

Christus	2
Hoe kan dat zijn	3
Haasten	4
Ernst van de tijd	5
Herfst	6
Alleen	7
Barmhartigheid	8
Het stralend aangezicht	9
Levensernst	10
Wonderlijk van raad	11
Over de sfeer van verbazing	12
Gij richt de tafel toe	13
Juli	14
Gij zijt met mij	15
Juni-Zomermaand	16
Hij verkwikt mijn ziel	17
Mei en moedertrouw	18
Van alles het beste	19
Lentefeest	20
De Zegevierende	21
Maart	22
Mij zal niets ontbreken	23
Februari	24
De Heere – mijn Herder	25
De psalm der psalmen	26
Dag bij dag zij God geloofd	27

Christus

De Heere Jezus is de Rotssteen van mijn hart; mijn Toevlucht in de storm. De Christus, die uit de heerlijkheid neerdaalde, omdat Hij in mensen een welbehagen had en die nu weer gereed is, om de Zijnen thuis te halen, ook mij, is mijn Christus. Mijn Christus! In Bethlehems velden kwam Christus de Heere. De wereld bekommerde zich niet om Zijn verschijning in vernedering. Maar de engelen verlieten de hemel, om Hem zo te zien, voor hen was Hij het onderwerp van grote blijdschap.

Christus de Gezalfde van God! God heeft Hem zowel tot Heer als tot Christus gemaakt! Christus die moest lijden, die zou gepredikt worden, die Christus verliet de hemel Zijner heerlijkheid, maakte Zichzelf tot niets (Fil. 2:6-8), werd geboren in een stal, lag daar neer in een kribbe.

Christus kwam om aangenomen te worden. Maar Hij werd verworpen. Zoals Hij ook nu nog verworpen wordt, nu Hij als Heere aan Gods rechterhand gezeten is. Maar er waren er ook, en door Gods genade zijn er ook nu, die hebben geroepen: Mijn Christus! De herders in Bethlehems velden hoorden daarbij. Toen ze de boodschap van Christus gehoord hadden, geloofden zij! En ze verlieten alles voor Hem. Ze kwamen met haast in Bethlehem om Hem te zien, over Wie de engelen met zo'n vreugde hadden gesproken. En ze maakten, toen ze Hem aanschouwd hadden, alom bekend het woord, dat hun van Christus was gezegd, en dat zij vervuld hadden gezien! En ze keerden weer tot hun kudde, verheerlijkende en prijzende God over alles, wat zij gehoord en gezien hadden...

Kijk, dáárom gaat het; we moeten Christus zien, en Christus aannemen en van Christus getuigen.

Het helpt niet, of we al naar Hem heten. Het baat niet, of we al de geschiedenis van Zijn geboorte zo mooi vinden. Het is niet voldoende, om met blijdschap te luisteren naar hetgeen ons over Hem wordt verteld, Christus, de Heere, moet onze Christus worden. En daarom moeten we in het geloof opstaan en tot Hem gaan. Dat deden de herders, door Gods genade mochten ook wij dit doen. Dat deden miljoenen.

...Die miljoenen eens zaligen zal, werd geboren in Bethlehems stal. Behoren wij tot die miljoenen? Hebben wij ons gelovig maar Christus toe gehaast, toen ons over Hem werd gesproken? Het wordt ons nog toegezongen.

Zo lief had hij zondaars,
dat Hij voor hen stierf.
Genade Bij God
door Zijn kruisdood verwierf.
Kent gij, kent gij die Jezus niet.
Die, om ons te redden, de hemel verliet.

20-12-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Hoe kan dat zijn

Kostelijke woorden van Maria bij de aankondiging van de geboorte van de Heere Jezus. Hoe zal dat wezen? Bij Maria waren het woorden vol geloofsovergave. Vol overgave kon zij dan tot den engel zeggen bij zijn heengaan; *“Zie de dienstmaagd des Heeren, mij geschiedde naar uw woord”* (Luk. 1:38). Wat een woorden van twijfel en ongeloof zijn er niet rondgegaan over Maria de moeder des Heeren, de maagd die zwanger zou worden en een zoon zou baren de Immanuël! (Jes. 7:14).

Hoe kan dat nu? Deze vraag wordt telkens in de harten gewerkt door satan, wiens lust het is tot twijfelen te brengen. Heeft de slang in het paradijs gesproken? En de ezelin van Bileam? Stonden zon en maan stil in de dagen van Jozua? Heeft Aärons dorre staf waarlijk gebloeid, en wel zó, dat deze in één nacht knoppen, bloesems en vruchten droeg? Het enige antwoord op zulke vragen, waarmede de satan het doel beoogt vertrouwen op God weg te nemen, is eenvoudig; *“Er staat geschreven”*.

Kan de Heere God niet doen wat Hem behaagt? Mag men Hem buiten Zijn eigen schepping sluiten, zodat het Hem niet geoorloofd zou zijn, er mee te verrichten, op buitengewone wijze, wat naar Zijn welgevallen is? We zijn er verre van, om de wetenschap, de feiten der wetenschap, te verwerpen. Maar dit is toch wat anders, dan de “vermeende” wetenschap van vele geleerden, en de gevolgtrekkingen, die zij daaraan ontleen en hun stelsels, die ze daarop bouwen. De Bijbel is nooit in strijd met de feiten van de wetenschap, hoewel zij zich er nimmer mee inlaat. Maar de “redeneringen” van de geleerden zijn steeds in strijd met de Bijbel. Daarom moeten we ons er niet mee inlaten. Het geloof rekt op een Almachtig God, Die niet aan Zijn natuurwetten gebonden is, al gaf Hij ze Zelf.

De Heere God kan uit het stof een volwassen man scheppen als Adam, en een vrouw voor hem maken uit één van zijn ribben, al is dat niet de gewone regel, door Hem in de natuur gesteld. Hij wijst de hemellichamen spoor en baan, volgens vaste regel, maar Hij kan in een ogenblik ingrijpen, en alles anders leiden, zonder dat er verwarring ontstaat, voor het ogenblik en voor het vervolg. De Heere God kan satan toelaten een dier te laten spreken, en Hij kan ook Zelf daartoe een dier gebruiken, zonder dat iets aan de aard van die wezens verandert.

Wat kleine gedachten heeft het bedorven menselijk verstand van de Grote Schepper aller dingen! We moeten elkander waarschuwen voor de vragen en redeneringen van het ongeloof. Anders verliezen we alle wonderen. Ook het rijkste en allergrootste wonder, het wonder van “de verlossing” !!!

6-12-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Haasten

Wat is er toch een haast in onze tijd! Eén van de kenmerken van onze tijd; haasten. Maar altijd haasten is onaangenaam en schadelijk, ook voor onszelf. We hebben daardoor geen tijd meer om van het leven te genieten. Ook niet meer voor overdenking, mediteren en gebed. Door al die haast ook geen tijd meer om iets te zijn voor onszelf, voor de onzen en voor onze vrienden.

We moeten van de Heere God leren om ons werk rustig te doen in Zijn kracht. We mogen ervan overtuigd zijn, dat God ons niet roept tot meer doen dan hetgeen wij met vlijt, maar toch rustig kunnen afdoen.

“Die gelooft zal niet haasten”. Het woord uit Jesaja 28 vers 16 wordt driemaal in het Nieuwe Testament aangehaald; tweemaal door Paulus en éénmaal door Petrus. En alle drie die keren luidt de aanhaling: *“Wie gelooft, zal niet beschaamd worden”*. De bedoeling is heel duidelijk. Wie op de Rotssteen, Christus vertrouwt, wordt niet beschaamd. Het is een levende steen, door mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren. Het is een hoeksteen, een kostelijke steen, en ieder, die op die steen vertrouwt wordt niet teleurgesteld maar geniet van Zijn kostelijkheid. Het is welgelukzalig naar de woorden van de Heere te mogen luisteren. *“Zie”*, zegt God, *“Ik leg een grondsteen in Sion, een kostelijke hoeksteen, die wel gegrondvest is: wie gelooft, die zal niet haasten”*. Geen haastige vlucht voor wie gelooft, wil de Heere ons zeggen, maar een veilige schuilplaats op de Rotssteen.

Het is zo waar, het jachten van onze tijd is zo schadelijk voor ons zelf, voor onze rust. Het is wel erg de weinige haast van het geloof in onze tijd.

Maria reisde *“met haast naar het gebergte”*, toen de engel haar een blijde boodschap had gebracht. De herders kwamen *“met haast”* naar Bethlehem om het Kindje te zien. Zacheüs moet zich *“haasten”* om van de boom af te komen, om de Heere Jezus in zijn huis te ontvangen. En wij worden vermaand om *“haastende”* te zijn tot de toekomst van de dag van God (2 Petrus 3:12).

We worden gewaarschuwd voor de haast van de tijd, de haast om rijk te worden. Maar er is ook een haasten wat navolging verdient. Een haast om anderen te vertellen, wat grote dingen God aan onze ziel gedaan heeft, een haasten om te doen, hetgeen onze God welgevallig is. En dat is ook het verlangen naar de wederkomst van de Heere Jezus!

Verhaast die dag
o Heer, waar, ver van 't lijden
mijn ziel in U zich eeuwig zal verblijden
och, dat ik U nog heden zag.

22-11-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Ernst van de tijd

De wereldklok staat niet stil. Haar wijzers, van het begin van de tijd onafgebroken voortbewogen, gaan het einde tegemoet. De kentekenen van het toekomstig wereldgericht doen zich al meer gelden. Onze tijd draagt duidelijk de merktekens van Sodom en Gomorra. En hoe was het in de dagen, voordat de grote watervloed over de aarde kwam? De mensen aten, dronken, huwden, gaven ten huwelijk, maar bekommerden zich niet om de eeuwige dingen en luisterden niet naar de prediking van Noach. Welnu, zoals de dagen van Noach waren, zegt de Heere Jezus in Mattheüs 24, alzo zal ook de toekomst van de Zoon des mensen zijn. Dezelfde kenmerken: zonde en zorgeloosheid. En dezelfde gevolgen. De vloed kwam, en niemand was erop voorbereid: allen werden weggenomen, kwamen om in de grote wateren; behalve die in de ark gingen. Zo zal het zijn, als de Zoon des mensen komt, een deel zal omkomen, een ander deel wordt gered.

Het zijn zo ernstige woorden van de Heiland, er zal geen tijd van voorbereiding zijn; daarom: *“Waakt dan, want gij weet niet in welke ure uw Heere komen zal”* (vs.42). Met het oog op de toekomst worden we vermaand om te waken en te bidden. Er gebeurt zoveel in de dagen waarin wij leven. Zeker, we praten elkander geen angst aan. Maar toch, natuurrampen, watersnoden, aardbevingen, ook daden van terreur, verschrikkelijke ziekten ze worden over ons toegelaten. Satan weet, dat z'n tijd nog maar kort is.

Hoe heeft de Heere God niet tot ons gesproken. Door de oorlog, door de honger, door aardbevingen, door watersnoden. O, laten we toch acht geven op Gods waarschuwingen. Luisterden de mensen toen? Luisteren zij nu? Terwijl de gerechtigheid Gods nog gepredikt wordt en God Zijn roepstemmen doet horen, leven de mensen gewoon voort Doof en blind voor de tekenen van de tijd. Wel levende voor de stoffelijke dingen, voor de welvaart. In grote zorgeloosheid en onverschilligheid gaat de mens zijn weg. Totdat . . . opeens onverwacht God in grijpt.

De genadezon gaat haar ondergang tegemoet. De wereldklok is bijna afgelopen. O, de ernst van de tijd! Wat zullen we er mee doen? Laat ons onze wegen onderzoeken. Laten we toch waken en onze harten bereiden opdat we steeds gereed zijn, wat ons overkomt; gereed ook voor het uur van de verschijning van de Zoon des mensen! De weg weten wij, het is de Heere Jezus Zelf. O, wat verlangen we naar Hem.

O Heere Jezus, mijn vertrouwen,
wat zal 't voor mijn ziele zijn,
U, in heerlijkheid te aanschouwen,
eeuwig U mijn lof te wij'n.
Kom Heere Jezus hoor mijn smeken,
'k zie verlangend naar U uit;
wil het wolkenfloers doorbreken,
voer ter bruilor Uwe bruid

08-11-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Herfst

De lente – dat is een mooi meisje, blozend van jeugdgeluk – lachend de vrolijke lach van beginnend leven; blij kijkend naar een verschiet dat zoveel belooft. In licht kleedje komt ze op u toe – koesterende zon, en ze strooit uit haar mand de eerste bloemen weg. En elke bloem is een belofte De lente, dat is een zingende maagd in haar bruidsdagen.

En de herfst? Dat is een man die het leven kent; die het althans tracht te verstaan. Hij zegt niet veel – hij lacht niet vaak – zijn weinige woorden zijn gewikkeld in stilte. Hij wacht ook, maar hij wacht de ouderdom. Hij wandelt over dorre bladeren, staat stil en ziet om. Hij leeft in herinnering. Hij ziet een spelend knaapje, een jongeling, een sterke man. Dan wandelt hij weer verder. Hij zegt niet veel, luisteren de mensen wel wat hij zegt? Begrijpen niet altijd.

Herfst, het is het jaargetijde van de eenzaamheid. Veel leegte is al op de velden, aan de bomen, die zo pas nog hun takken bogen onder bronzen peren en gouden appels. Het rijkste jaargetijde leeft zich wel uit in de prachtige herfstkleuren van groen en geel en bruin en rood. Een eenzame vogel fluit het lied van welkende schoonheid. Maar hij zingt toch nog op zijn tak, in het matte licht.

De tijd, ze keert weer naar de herfst, naar de eenzaamheid. Je wilt nog zo graag praten van de schoonheid die je samen mocht beleven. Maar het is zo stil geworden, eenzaam. Maar wat is het goed, dat door Gods oneindige goedheid, toch herinneringen boven komen van het samen genieten van de schepping, zo Goddelijk schoon! Dan kan de eenzaamheid toch een rijke zegen zijn, als je het aanvaarden mag als uit Gods hand.

Herfst met zijn stormen. Nog niet echt de winterstormen, hoewel het best hard kan waaien. Dan genieten we toch weer van de kamer of het huisje dat ons beschermt in de moeilijke haargetijden.

Herfst, het droomt alles nu van vergane schoonheid en in de morgennevel van de korter wordende dagen, schreit de haan zijn klacht over verdwenen zomerweelde. Hij duurde zo kort die zomer. Hij kwam zo laat en gaat altijd te vroeg weer heen.

Nu wacht ons de winter. Koude regenvlagen en stormwind, soms nog erger. Dan denken we aan het vers dat schoonvader met zijn welluidende stem zo vol overgave kon zingen;

Ruwe stormen mogen woeden
Alles om mij heen zij nacht
God, mijn God zal mij behoeden
God houdt voor mijn heil de wacht
Moet ik lang Zijn hulp verbeiden
Zijne liefde blijft mij leiden
Door een nacht hoe zwart hoe dicht
Voert Hij mij naar 't eeuwig licht.

25-10-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Alleen...

Alleen zijn, eenzaam zijn, het kan ons zomaar overkomen. Je kunt midden tussen een grote groep mensen zijn en toch zo eenzaam, zo alleen zijn. Al bij de schepping wilde de Heere God niet, dat de mens alleen zou zijn. Prachtig als je dit leest in Genesis! De Heere God is almachtig; als Hij gesproken had; “er zij een mens”, was die er ook geweest! Maar de Heere God had zóveel met de mens op, Hij kwam Zelf en bouwde de mens uit het stof. Toen God zag, dat het niet goed was, de mens alleen was; had God kunnen spreken; “er zij een vrouw”. Nee, de Heere God kwam weer Zelf en bouwde een vrouw uit een rib van de man. Maar door het vallen in de zonde, is alles wat zo mooi en zo goed was, zo verdrietig geworden.

De Heere Jezus Christus is gekomen! Door Zijn volbrachte werk op het kruis van Golgotha is er nu een Gemeente naar Gods Naam genoemd. Broeders en zusters, zo'n oneindig grote familie die de Heere Jezus toebehoort en ook aan elkander gegeven zijn. Die Hem en elkander hartelijk liefhebben!

De mens moet eerst wel tot de Heere Jezus gaan en alleen. Je kunt niet het woord voeren voor de ander, ieder die wil mag komen. Je draagt wel alleen de verantwoordelijkheid, ten dode of ten leven. En de poort is zo eng die ten leven leidt, en het pad is zo smal. Als je wilt gaan moet je wel alleen. Je vader kan je niet dragen en je moeder niet bij de hand nemen. En de Heiland staat aan de deur en Hij klopt, niet aan de deur van de vergaderzaal of de kerk, maar aan de deur van ons eigen hart, waar wij alleen Hem kunnen opendoen, waar wij alleen Hem kunnen beantwoorden.

Kent u de gelijkenis van de farizeeër en de tollenaar (Lukas 18)? Zij beiden gingen op naar de tempel om te bidden. In zoverre waren zij gelijk. Maar de farizeeër ging niet alleen. Hij nam – als ik het zo zeggen mag – een ganse bende dieven en moordenaars en boosdoeners en zondaars en goede werken met zich. En toen hij voor God stond – of meende te staan – wees hij op al die mensen, en op zichzelf, en vergeleek... Hij was niet als zij... Hij was niet alleen.

Maar de tollenaar was alleen. En hij stond voor God. En hij zei; “o God wees mij zondaar genadig”. Dat was de schreeuw van zijn ziel. Als iemand helemaal alleen, in de woestijn van dorst versmacht en hij schreeuwt om water, dan is die schreeuw oprecht. De tollenaar was alleen. Wanhopig alleen. Reddeloos verlaten... Alleen... En dus met God. Toen schreeuwde hij... “En hij ging af, gerechtvaardigd naar zijn huis”.

Mijn lieve vriend, lieve vriendin, ik heb noch met u, noch met mijzelf medelijden, als wij op deze wijze alleen zijn in Gods tegenwoordigheid.

11-10-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Barmhartigheid

“Zalig zijn de barmhartigen” dat zijn woorden van de Heere Jezus. Barmhartigheid is samengesteld uit de woorden “arm” en “hart”, dat is in diepste zin “met het hart omarmen”. En zulke barmhartigheid wordt bewezen, boven alles door God, Die door Zijn geliefde Zoon een barmhartig Vader wordt genoemd, en door de apostel Paulus de Vader der barmhartigheden. Zo veel lezen we in de Bijbel, dat Hij barmhartig is, zeer barmhartig, groot en rijk in barmhartigheid, vol van barmhartigheid, ja, dat Hij kroont met barmhartigheden!

De mens is geneigd God te brengen, wat Hem gebracht moet worden, maar... dan te vergeten, dat God niets nodig heeft; dat het Hem niet te doen is om de dingen, maar om ons hart!! En daarom zegt Hij het ons: Toont Mij uw hart; wees barmhartig, beoefent weldadigheid. De Heere Jezus heeft Zich vergeleken met een barmhartige Samaritaan. Paulus noemt Hem een barmhartige Hogepriester. Barmhartig jegens zondaren, barmhartig jegens de Zijnen. Wat is er heerlijker, dan hierin Gods gezindheid te openbaren? Er over na te denken, anderen barmhartigheid te bewijzen? Wat zien we nog veel barmhartigheid om ons heen! Ze worden door de Heiland zalig gesproken! Men versta echter wel; het gaat hier niet om de eeuwige behoudenis, die verwerft men niet door werken. Die verkrijgt men door genade alleen. Het zijn hier beloningen op de trouw van hen die behouden zijn. Het woord “zalig” wil hier zeggen waarlijk gelukkig of welgelukzalig. Voor hen zijn de heerlijke beloningen het gevolg van hun zelfverloochening.

Martha en Maria, de zusters van Lazarus waar de Heere Jezus zoveel in huis kwam. Martha die Hem diende, we lezen hiervan in Johannes 11. We lezen daar ook, dat de Heere haar liefhad. Ja, Jezus had ook Martha, die zo graag de liefde voor Hem uitte in daden, lief. Het is niet het dienen, waar de Heere iets van zei. Martha voelde zich de meerdere van Maria, toen deze schijnbaar niets uitvoerend, neerzat aan de voeten des Heeren. Schijnbaar, want het is de hoogste werkzaamheid, als we onze gedachten gevangen geven aan de gehoorzaamheid van Christus en bij Hem neerzitten om van Hem te leren. Van Hem in te drinken de genade, die ons verrijkt en ons in staat stelt om te dienen zoals Hij gediend wil zijn. We lezen het zo schoon; Jezus nu had Martha en haar zuster en Lazarus lief. Dan Hem te mogen dienen in Zijn werk van barmhartigheid. Wat een heerlijke gedachte, dat de Heere Jezus ons en ons werk liefheeft. Hoe kostelijk Hem te mogen dienen met die praktische gave, die Hij ons schonk en waarmee wij velen kunnen helpen en ten zegen zijn.

Jezus zegt ons ook, dat 't zo donker is.

Overall op aarde zonde en droefenis.

Laat ons dan in 't duister 'n helder lichtje zijn

Gij in uw klein hoekje en ik in 't mijn.

27-09-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Het stralend aangezicht

“En 't oog weerkaatst de blijdschap van 't stralend aangezicht”, zo luidt een versregel. Dan mogen we ook denken aan 2 Korinthe 3:18!

Een Joodse kunstenaar verlangende het portret te kunnen schilderen van een waarlijk gelukkig mens. Zelf was hij somber gestemd. Zonder vrede en onder een last gebukt ging hij door het leven. De kunstschilder dacht, dat het bij andere mensen ook zo was. Als er ook maar één mens te vinden was die echt gelukkig was dan wilde hij hem graag schilderen. Na lang en oplettend zoeken meende de schilder een man gevonden te hebben in wiens oogopslag een uitdrukking lag van vrede en geluk: een man met een stralend aangezicht. Dag aan dag poseerde de gelukkige man. Dag aan dag bestudeerde de kunstenaar het gelaat. Hij werd er steeds meer van overtuigd, dat dit werkelijkheid was: “Meneer, bent u echt zo gelukkig als u eruit ziet?” Het eerlijke antwoord luidde: “Ja, ik ben volkomen gelukkig. Er is Eén, die mij zo gelukkig gemaakt heeft, Jezus Christus, mijn Zaligmaker. U bent Israëliet en het is uw Messias, die mijn leven zo heeft veranderd.”

Ze kwamen in gesprek en de schilder hoorde, dat zijn “model” eerst diep ongelukkig geweest was, maar als een verloren mensenkind aan de voet van de Heiland het ware en blijvende geluk had gevonden.

Bij een volgende ontmoeting kreeg de kunstschilder een Nieuw Testament, waarin hij werkelijk biddend is gaan lezen. Het heerlijke resultaat is geweest, dat de somber gestemde kunstenaar een gelukkig mens werd! Aan hem was het Spreukenwoord vervuld: “Die Mij vindt, vindt het leven en trekt een welgevallen van de Heere” (Spr. 8:35). Het stralen van een aanvankelijk zwijgend, maar overgelukkig kind van God, was het middel geweest, waardoor een ongelukkige nakomeling van Abraham een gelukkige aanbidder van de gekruisigde Heiland werd.

Het stralende gelaat is als de maan, die het licht van de zon eerst opvangt en dan naar de donkere aarde zendt. Mensen, die in persoonlijke aanraking met de Heere Jezus zijn geweest door het geloof in Zijn naam doen hetzelfde. Ze zijn een wandelende prediking, een lied zonder woorden. Ze laten zien wat waar en bestendig geluk is! Ze genieten van Hem Wiens Woord zij kennen; “vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u.” (Joh. 14:27). Een christen is iemand die gelukkig is, die vrede heeft en uit wiens oog de blijdschap straalt, verkregen door de kennis van God in het aangezicht van Jezus Christus.

Dat geluk, die vrede, zulk een blijdschap wil God een ieder schenken, die als een ongelukkige zich tot Hem wendt. Hij geeft het uit genade in al zijn volheid aan ieder die in Jezus Christus Zijn Zoon, de Redder van zondaren gelooft. Hij wil ook ons gelaat doen stralen van waarachtig geluk.

Een blij kinderversje zegt het zo mooi;

“ Zoek jij naar waar geluk, stralend geluk
Laat Jezus dan toe in jou hart.”

13-09-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Levensernst

Als ons leven echt een doel heeft, en door de ware levenslust, als door zonneglans wordt verguld, dan moet het ook gedragen worden door een ernst, die in het bewustzijn van het vergankelijke wortelt. In dat gevoel van vergankelijkheid zong David: “Gij hebt mijn dagen een handbreed gesteld”, Psalm 39. David had een verheven levensdoel. In ware levensblijheid bespeelde hij zijn harp tot eer van God. Zeker de mens denkt niet graag aan het uur van zijn dood. Maar hebben we, door genade, vrede met God verkregen, dan jaagt de dood ons geen angst aan, want dan is daar het gejuich van de eeuwige morgen!

Paulus heeft deze blijdschap gekend. Hij kon rustig spreken over “uitwonen bij de Heere”. Maar ook “inwonende” of “uitwonende” hij leefde Gode welbehaaglijk. Een handbreed! Zijn onze dagen niet als een snel voorbij drijvende wolk? Zong niet Mozes in zijn onsterfelijk lied: “Duizend jaren zijn in onze ogen als de dag van gisteren, als hij voorbij gegaan is, en als een nachtwaak.....Wij brengen onze jaren door als een gedachte. Ernstig, ja!

Levensernst is geen levenspessimisme, zeker niet! De ernst van het leven doet ons de dingen zien, zoals ze zijn. Die ernst doet ons bij de graven een opstandingslied zingen, en gunt ons een blik door de gouden poort van de eeuwigheid in de heerlijkheid van God, Waar we Hem zien, Die de dood zijn prikkel ontnam en het graf zijn ijver, zodat beiden machteloos geworden zijn met de Eersteling dergenen die ontslapen zijn.

De ware ernst ziet ons in ons leven blijmoedig met opgestoken hoofd het einde van onze reis naderbij komen. Wat is een mensenleven zonder ernst? Een treurspel! Te weten dat onze dagen een handbreed zijn gesteld, behoeft ons niet ongelukkig of somber te stemmen. Mits we maar de ontzaglijke ernst van Golgotha hebben begrepen door het geloof in Hem, Die er Zich ten Offer gaf. Hij verslond de dood, opende de hemel en baande er de Weg naar Gods hart en Gods troon!

Bij Golgotha – daar krijgt ons leven waarlijk een doel. Door Zijn offer kan ons leven voor God welbehaaglijk zijn. Bij Golgotha – daar wordt het leven een lust. Want het “gezegend zijn” sluit in zich; “een zegen te worden” voor anderen! Bij Golgotha – daar wordt het leven ernst. Omdat de mens daar zijn einde ziet. Nee, niet slechts zijn einde, ook het begin van een nieuw, een blijvend, een eeuwig leven! De mens die Christus heeft aangegrepen, weet, dat het oude is voorbij gegaan, en alles nieuw is geworden.

30-08-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Wonderlijk van raad

Eén van de vele namen van de Heere is “Raad”. In Jesaja 9 vinden we onder andere kostelijke namen ook deze. “*Wie naar raad hoort is wijs*”, merkt Salomo op. Van de ware wijsheid wordt gezegd, dat ze niet alleen raad geeft, maar Raad is. In Spreuken 8:14 vinden we het Woord van de wijsheid Zelf; “*Raad en Wezen Zijn Mijne*”. Als Jesaja spreekt over Gods liefdevolle zorg voor Zijn volk, en Jeremia er aan denkt, dat Hij die hemelen en aarde gemaakt heeft, Zich in de komende tijd ook over Israël zal ontfermen en het wonderlijk zal redden, roepen zij uit: “Hij is wonderlijk van raad, Hij is groot van daad.”

Wat is het heerlijk, te weten, dat God een God is, die wij Raad mogen noemen. Er is zoveel verkeerde raad. Er zijn slechte raadsliden op aarde. Er is boze raad, zelfs bij de groten onder de mensen. Maar God kan alle verkeerde raad vernietigen. Van Hem wordt gezegd: “*De raad des Heeren zal bestaan*”. Zij is van eeuwigheid en God laat Zich door Zijn raad leiden. De Heere God wil ook ons door Zijn raad leiden. Hij richt Zijn oog op ons en als wij in dat oog blikken, wordt ons de raad des Allerhoogste duidelijk. Dan kunnen wij met de Psalmist zeggen: “Ik zal de Heere loven, die mij raad heeft gegeven.”

In het slot van Jesaja 28 deelt de profeet ons de raadslagen des harten mee van Hem, Die met niemand behoeft raad te houden: Die Zelf Raad is. En hij roept dan uit: Zulks komt ook voort van de Heere der heerscharen: Hij is wonderlijk van raad. Jesaja ontleent enkele beelden uit het landbouwbedrijf om aan te tonen hoe liefderijk de raadslagen van het hart van God zijn voor Zijn volk. God Zelf heeft aan de landman geleerd, hoe deze met zijn akker moet omgaan om een goede oogst in te zamelen. De akker ligt daar en brengt uit zichzelf niets dan onkruid voort. Er moet worden geploegd, de grond moet worden gebroken; er moet worden geëgd. En dan komt pas het doel; er moet worden gezaaid. En ook dit doet de landman naar de wijze raad die hij heeft ontvangen. Alles gedijt niet op dezelfde grond. Hij strooit en hij spreidt en hij werpt. Hij doet alles met beleid, zijn God onderricht hem, zijn God leert hem in alles, ook in het oogsten.

Dit alles is een beeld van het geestelijke. De Heere der heerscharen, de Almachtige, die met Zijn legerscharen allen en alles kan verdoen, is tegelijkertijd de voorzichtige Landman, Die met Goddelijke trouw en liefde aan Zijn volk werkt. Hij doet voor de Zijnen alle dingen meewerken ten goede! God Zelf houdt Zich de gehele levensdag met de Zijnen bezig. En alles voor hun bestwil! Bij ons is dan overvloedige reden uit te roepen: Het komt alles voort van de Almachtige, Die ook de Eeuwige-Getrouwe is; Hij is groot van daad, Hij is wonderlijk van raad!

16-08-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland

Over de sfeer van verbazing

Eens zaten we zo bij elkander. Op een avond. Lang geleden, in de oorlog. Er was weinig licht. Maar er was die kostelijke cirkel van elkander toebehoren. Een heerlijke rustsfeer van echte huiselijkheid. – Er werd wat verteld, wat ervaringen, wat ondervindingen. Mooi bloeiend jong leven was er om ons heen. ‘k Hoor m’n oudste zus nog vertellen, terwijl ze haar mooie beursje, ze had dat eens van opoe gekregen, in de lucht hield: *“Stel je voor dit was ik verloren... Ik heb gezocht... Nee maar, hoe ik gezocht heb, ik werd er naar van. Toen heb ik gebeden en ik heb God verteld, dat opoe er zo aan gehecht was geweest... twee dagen later kwam ik iemand tegen, die het buiten onder de bomen tussen de bladeren gevonden had. Heel toevallig wist zij dat het van mij was.”*

Het vertellen ging gewoon door, niemand scheen er iets bijzonders in te vinden. Als ik er nu aandenk, gaat er nog een vreugdegolf door m’n ziel. Neen, neen, duizendmaal neen, ’t was niet oneerbiedig, ’t was niet God omlaaghalen in ons alledaags bestaan, ’t was geen majesteitschennis – ’t was het blijde geheim van de christen. Waar vindt men op aarde zo’n geloof, dat een nietig menskind verzekert, dat hij zo met zijn God mag rekenen, alsof hij alleen op de wereld was? Het is van boven tot ons gekomen, de Alomtegenwoordigheid en Alwetendheid van God!

Laten we de kostelijke Psalm 139 er eens bij opslaan: **“Heere! Gij doorgrondt en kent mij. Gij weet mijn zitten en mijn opstaan. Gij kent al mijn wegen. Gij bezet mij van achteren en van voren, en Gij zet uw hand op mij. Als ik in een eenzaamheid ben of mijn weg schuifel door een grote opgepakte menigte, dan zingt het in mijn hart, dan klinkt het na in m’n ziel, dat zoete geheim, dat rustige kracht schenkt en stil vertrouwen! En onder miljoenen hebt Gij mij in ’t oog. Gij bezet mij van voren en van achteren. Gij zet Uw hand op mij.”** Ik mag Hem de Almachtige, alles vertellen; ook al die kleine onbetekenende voorvallen, ik mag mijn ziel uitstorten, ik mag alles, alles zeggen. Ik mag wenen over mijn zonden aan de voeten van mijn Heiland, en ik mag elke dag zeggen: “Heere, dit is die dag, die Gij gemaakt hebt, hij zij voor Uw rekening.” Nu leef ik in de sfeer van verbazing, al maar door in de sfeer van stille rust. Want het geheim staat levensgroot voor mij als een lichtende engel, die mij roept: “Waarom bevreesd” en door genade weet ik allang waarom we niet vrezen. Zacht zeg ik het David na... Gij bezet mij van voren en van achteren. Gij zet uw hand op mij – op mij – hoort u, op mij. Alsof er geen andere levende ziel in de wereld is.

02-08-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland

Gij richt de tafel toe

David heeft het zo treffend ervaren wat het betekent: *“Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht.”* Het was toen hij op de vlucht was voor Absalom zijn zoon. We lezen dit in 2 Samuël 17. Zô velen die kwamen en brachten voor David en het volk! Zij zeiden dit volk is hongerig en moede en dorstig in de woestijn. Hoe vriendelijk zorgde daar de Herder voor Zijn verjaagd schaap! Overvloedig werd de tafel toegericht. Bij de Heere God te gast, dat is kostelijk! God is een milde gastheer. Hij weet wat wij behoeven en voorziet er ruimschoots in.

Israël in de woestijn, een juist beeld wat het zeggen wil bij God te gast zijn. Het was een halsstarrig volk, dat steeds de dwaalweg wilde bewandelen. En toch heeft de Heere God elke morgen de tafel voor Israël aangericht en hun hemels manna verschaft. Daarna heeft Hij voor water uit de rots gezorgd, en vervolgens voor kwakkelen. Het was een groot volk, en daarom was er ook dagelijks heel wat voor hun onderhoud nodig. Maar voor God was het niet teveel.

We kunnen dit ook van Elia leren. God zendt hem en neemt ook de verplichting voor Zijn dienstknecht te zorgen. Wonderen ook daar, de raven moesten hem spijs brengen. Maar het water raakt op! Kan dat ook gebeuren als je bij God te gast bent? Ja, dat komt ook voor, om ons vertrouwen op de proef te stellen. Dan zendt de Heere God hem naar een arme weduwe. En Elia vindt de armste onder de armen, één die de hongerdood nabij is. En toch, die drie mensen in het stulpje van de weduwe hebben dagelijks genoeg!

Bij de Heere te gast. Kijk naar de vogels die de Heiland ons tot voorbeeld stelt. Als God voor de vogels zorgt, zal Hij dit dan niet veel meer voor ons doen? Hij zorgt voor ons! We zijn wél verzorgd en wél geborgen als wij bij God te Gast zijn. O, kom dan toch en schik u aan de tafel van Zijn genade. En wat zich daarop bevindt, is niet alleen om bekeken te worden maar om te eten! Er zijn heerlijke gerechten op; kostelijke vruchten. U vindt er vergeving van zonden, verlossing, genade, liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, nederigheid. Die vruchten mag u niet alleen bewonderen, u mag er van genieten.

Diepe vrede heerst er in uw hart. U bent zeker van uw heil en rust in hetgeen voor u werd volbracht. U wordt dan zelf iemand op wie men zich mag verlaten, zachtmoedig en nederig. O, het is heerlijk bij de Heere God te gast te zijn. Men leeft een nieuw leven. Want voor uw aangezicht is alles toegericht. Voor lichaam en ziel vindt u alles wat u behoeft. Want het is 's Heeren tafel, en u bent Zijn gast!

20-07-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Juli

Nu is het dan voor goed zomer. Juni heette wel zomermaand, maar eigenlijk was het nog maar voorzomer; lente, hoge lente was het, de lente in al haar schoon en haar heerlijkheid, de tijd van de belofte. Maar nu is de zomer werkelijk gekomen, de tijd van de vervulling! Het is alles zo mooi buiten en dan mag het toch zo in ons hart zijn; “Uw schepping, Heere is Goddelijk schoon, vol levenskracht en majesteit”! Juli de maand van de volle zomer. Hoe het weer elke dag zal zijn weten we ook nu niet. Maar dit weten we naar het woord van de Schrift in verre voortijd; zaaiing en oogst, zomer en winter, koude en hitte, dag en nacht niet zullen ophouden, zolang deze bedeling duurt. Juli is ons de maand van de volle zomer, de maand van de vervulling wat de lente beloofde.

Juli brengt ons naar het grasveld, nu echt een grasveld. Toen de lente haar triomfen vierde, was het een bloemenveld; toen tierden er madelief en boterbloem en paardebloem, zou het grasveld het wel winnen van zoveel bloemenplanten? Het gras zei niet veel, het ging stilletjes zijn gang en lachte in stilte om al die sierlijke indringers; een grasveld zou het toch worden! Gewonnen heeft het gras, en het kan toch zo mooi zijn! Halmen en aren en pluimen, schoon voor wie het ziet. Alle eeuwen door hebben de velden gras geleverd....raakt die grond dan nooit uitgeput? Dat is daar waarlijk een oogst zonder zaaien, het zaait uit zichzelf. Toch kan gras ook dor en dood zijn. Bij grote droogte denk je wel eens, nu is het gras echt dood, niets geen leven meer. Maar als de regen komt, komt ook het leven!

“Voorwaar, het volk is gras”, zo lezen we in Jesaja 40 vers 7. Dit volk is het volk Israël. Zo dood, zo verdord. De Heere God bracht het weer tot leven! Nu nog maar een begin nog maar weinig. Het volle leven zal er zijn onder de Heere Jezus Christus als Koning. Prachtig beelden gebruikt de Schepper in Zijn Woord. Het Woord dat tot in eeuwigheid bestaat, vers 8.

Het is ook schoonheid op te mogen merken al die grote en machtige dingen die we in de natuur mogen zien. Maar dan ook Hem te mogen zien de Grote Schepper aller dingen! Die in alles en met alles tot Zijn doel komt. Het volgende lied brengt dit ook tot uitdrukking;

Uw Schepping, Heer, is Godd'lijk schoon
Vol levenskracht en majesteit;
Maar Uw genâ en gunstbetoon –
Zijn groter nog in heerlijkheid
Wie heeft de zondaar lief als Gij?
Wie heeft genâ, zo rijk en vrij?!

06-07-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Gij zijt met mij

Op onze reis door het leven, zijn er allerlei halteplaatsen. Soms zou je die “bloementuin” of “vreugdeberg” willen noemen. Geweldig als je daar een poosje mag vertoeven! Maar dan gaat de reis weer verder door woeste streken en langs steile rotsen, soms ook door donkere tunnels. Plotseling verdwijnt dan de liefelijke zonneschijn met het lachende landschap, - het gaat de duisternis in. Wie kent dit niet? David kon er over meespreken. Hij heeft in zijn jonge en in zijn latere leven veel duistere dalen leren kennen. Toen hij waakte over zijn schapen, en beer of leeuw versloeg. Toen hij moest vluchten voor Saul. Ja, nog veel duistere dalen moest hij doorgaan, toen hij zich voor Absalom, zijn eigen zoon, in veiligheid moest stellen. Toen hij over de beek Kedron ging – een ontkroonde koning – hoe duister was het dal! Maar toch heeft hij in de duistere dalen van zijn leven, de heerlijkste ervaringen opgedaan. Het geloofswoord, dat hij waarschijnlijk in zijn jeugd bij de schapen heeft uitgesproken, is een woord van levenservaring geworden; “Al ging ik ook in een dal van schaduwen des doods, ik zou geen kwaad vrezen: want gij zijt met mij: Uw stok en Uw staf die vertroosten mij.”

In het leven moeten wij soms door dalen van smart en tranen. Je moet er niet aan denken, in ’t duistere dal – en dan geen Heiland. O, wat is dat vreselijk! Maar hoe weten zich Gods kinderen geborgen in de dalen van smart! Op wonderlijke wijze ondervinden zij het dan; “Gij zijt met mij!”

De psalmist spreekt eerst in de derde persoon van de Herder; Hij troost mij, Hij leidt mij, Hij verkwikt mij. Maar echt in het donkere dal gebruikt hij niet meer “Hij” maar “Gij”. “Gij zijt met mij” . Dan bemerkt hij, hoe goed en liefdevol Hij is. Dan schuift hij dicht aan Zijn zijde, het is of hij naast de Herder loopt. In ’t donker voelt hij Zijn hand; “Gij zijt met mij”.

In het donkere dal heb je een herder nodig. Een steun, een houvast. Daarom stel uw leven toch in Zijn hand. Het is zo ernstig, als ik u smeken mag, zorg er bijtijds voor, dat u in de dagen van smart de Sterke Arm kent, op welke u leunen kunt! Stel niet uit, maar bedenk bijtijds wat tot u vrede kan dienen, opdat ook gij, als droefheid en smart, tegenspoeden en beproevingen tot u komen, u met David kunt zeggen: “Ik zal geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij.

Gij trouwe Heer
Gij zijt mijn Goede Herder!
Uw sterke hand
Geleidt mij altijd verder
Op ’t donker pad in ’t vreemde land.

21-06-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Juni-Zomermaand

Het grote werk van het jaar, van de natuur, nadert zijn voltooiing: de volle ontplooiing van kracht zie je dan! Al de bomen in volle dos – alle takken versierd met het ontwikkelde groen. In de wei het vee z'n zomer genietend; op de velden de gewassen naderend tot de gewenste hoogte. Ja, overal zie je een uitstraling van de grootste rijkdom. Veel meer bloemen nog dan in mei en de kleuren zijn zo intens nu; alles op z'n mooist op zijn volledigst. Er is zoveel te zien buiten! De dagen zijn wel lang nu maar je komt vele uren tekort om ervan te genieten. Waar moet je beginnen om al die natuurschatten te bewonderen? Juni is de maand van de arbeid van veel vogels, die hun gezin vermeerderd zagen. De Heere God voedt alle vogels! Maar Hij brengt het niet in de nestjes, ze moeten er zelf om! Een rijke en geestelijke les voor ons.

Aardig die spreuwen te zien sloven voor het "dagelijks brood" voor 't huishouden. Ze werken tot ze er haast bij neervallen. Toch gaan ze verder met het werk. Ze vliegen, ze lopen en wormen zoeken ze en vinden ze en vangen ze, al kost dit ook veel moeite. Het weerstandsvermogen van zo'n pier in de grond is heel groot en het valt niet mee zo'n beest in z'n geheel eruit te krijgen. Maar de spreeuw haalt z'n kostje wel op, zoals al de vogels. Zo heeft elke vogel z'n strijd naast z'n vreugde.

Zomer-zonlicht! Een heerlijke zomerdie wensen wij iedereen toe. Of je ver weg met vakantie gaat, of het liever houdt met wat dagjes op stap of in je eigen huis mag zijn, de stralende zon is er voor allemaal! Maar in een zomer zijn er niet **allemaal zonnedagen**. Er zijn ook **regendagen**, misschien wel **regenweken...** Er zijn ook zorgen, die je probeert van je af te zetten, maar die je toch meedraagt. Er is ook ellende, of je er nu zelf meezit, of één van je kinderen. Ziekte, dingen die een ander misschien niet weet, je ligt wel wakker van.

Achter de wolken schijnt de zon! Dat is niet als schrale troost bedoeld. Nee, het is Hem Die de Zon in je leven wil zijn; Jezus Christus! In Zijn leven op aarde heeft Hij al onze ellende megedragen, is niet begrepen geworden, had Zelf een leven van lijden en zorg. Hij was God uit de hemel, en Hij maakte een reis! Geen vakantiereis, maar omgekeerd: uit de hemel naar de aarde, uit de vrede en het geluk naar de ellende, om aan allen die hun verlorenheid inzien Gods redding aan te brengen. Opdat wij Zijn "**Zonlicht**" zouden leren kennen. Je grootste nood: de verkeerde dingen die je deed, kan God je nu vergeven, omdat Christus die wilde dragen aan het kruis. Kijk, als je dat leert beseffen, dan gaat pas de echte **Zon** in je leven schijnen, over al je moeite heen! Dan heb je echte rust en vrede gevonden. Jezus Christus, de **Zon** in je leven.

07-06-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Hij verkwikt mijn ziel

In het derde vers van onze Psalm 23 lezen we het zo heel mooi: *“Hij verkwikt mijn ziel: Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid om Zijns Naams wil.”* Is er ooit en tijd geweest, “zo zat van onrust,” als onze tijd? Als we in stille rust bij Hem zijn komen die woorden tot ons: *“Hij verkwikt mijn ziel.”* Het kostbaarste wat de Heere ons gaf, onze ziel. Ja, *“looft den Heere mijn ziel.”* En de Goeder Herder weet werkelijk de ziel te verkwikken. Een kind van God kan zich in moeilijke, verdrietige omstandigheden wel eens een ogenblik eenzaam voelen, Hij, de Heere Jezus komt tot ons met een Woord uit de Bijbel, een Psalm of een lied, Hij spreekt ons aan, Hij verkwikt onze ziel. Soms ontdek je bij het lezen in de Bijbel een woord dat je niet eerder opmerkte, maar dat je ineens aanspreekt. Dat verheugt je toch zo, gelijk een, “die een buit krijgt” zoals de Bijbel het uitdrukt. Je leest van de overwinning van het evangelie in verre landen, van opwekkingen, ook van hetgeen gelovigen om s’ Heeren wil moeten doormaken. Zegen die de Heere geeft. En de ziel wordt verkwikt en opgewekt om God te loven. Zoveel middelen heeft de Heere om onze ziel te verkwikken en Hij doet het zo graag! En zo menigmaal! Door genade mogen we ervan spreken,

“Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid, om Zijns Naams wil.” Wat een genade te mogen zeggen “Hij leidt mij.” In dit zo dikwijls moeitelijke leven heeft de mens een Gids nodig. We moeten de Heere Jezus kennen als Leidsman. Zijn hand is naar u uitgestrekt! Heeft u uw hand reeds in de Zijne gelegd? Als dit nog niet het geval is, breng dan die zaak nog heden in orde, opdat ook u mede getuigen kunt: *“Hij leidt mij.”* Ja, en dan te mogen zeggen: *“Hij leidt mij in het rechte spoor.”* Soms is de ene moeilijkheid nog niet voorbij, of de andere doet zich alweer voor, staat alweer voor de deur . . . Ja, en toch is het de rechte weg voor u, Hij kiest het juiste pad voor u uit. Het pad van ware heiligheid. En Hij doet het om Zijns Naams wil.

De Heere is getrouw. Hij weet beter wat goed en nodig voor ons is, dan wijzelf. Of Hij u al leidt over de heuvels der vreugde, of door de dalen van smart. Hij leidt u in het spoor der gerechtigheid om Zijns Naams wil. Zijn Naam is Herder. En een herder weidt en hoedt de schapen. Zijn Naam is Jezus. En Jezus betekent Zaligmaker. Hij wil ons voeren tot in de heerlijkheid. Hij wil ons in afhankelijkheid van Hem onze weg doen gaan. Het rechte pad heeft Hij-Zelf voor ons gebaad. De eer Zijns Naam is er mee gemoeid.

Niet mij, niet mij, maar U zij de ere
Dat ik hier wandel in het licht;
Uw goedheid heeft mijn voet gericht;
Mijn Goede Herder bent U, Heere
U ondersteunt mij, waar ik zwicht.

23-05-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Mei en moedertrouw

In mei is de lente op haar zondags, dat is zo onze verwachting! De zon warmt al de weien en tuinen en landerijen, ze doet allerlei bloem uitspruiten en ze kleedt de hele natuur in feestgewaad. Het is al bloesem! En wie telt de bloemen tussen het gras? Wit, geel en blauw ze stralen alle als zonnetjes. Dan de vergeet-mij-nietjes met hun zoete geheimpjes en de helderrode klaprozen met de zwarte harten.... En daarop en daarin en daaraan, genietend van meigeluk, al die torretjes bruin en groen-met rood; de goudhaantjes en de gespikkelde kevertjes, de vliegertjes met de glazen vleugels en de lopertjes met die vlugge pootjes

En hoog boven de veldbloemen op de groene takken van de grote bomen de juichende vogels met hun vrolijk gefluit. Merels, die tuiters zingen, zwaluwen met hun fijnere muziek; vinken met hun slag, en leeuweriken de vrolijke trillers in de doorzonde lucht strooiend. En eenvoudige tjilpers die net zo gelukkig zijn met het ene talentje als de “muziekmeesters” met hun vele gaven. Ze zingen van mei en haar heerlijkheden. O, die mei maakt zo blij!

Zilveren wolkjes drijven in 't ijle blauw. Ze kunnen in de avond wel aanéenvloeien tot één nevelkleed. Wat hindert het? Lauwe lenteregen die drupt op al het groen, maakt het nog mooier. Meiregen is even heerlijk als meizon, als die maar echte lenteregen is. Waar alles van groeit tot de zingende kinders toe.

De nestjes zijn gebouwd, de eitjes zijn gelegd. De jonge vogeltjes zullen er gauw wezen. Dan begint de **moederzorg**, de **moederliefde**, de **moedertrouw**. Moedertrouw bij de diertjes is net zo groot als moedertrouw bij ons mensen. Moedertrouw is onovertrefbaar! Er is niets geen egoïsme in. Moedertrouw, moederliefde ze is van de Heere God Zelf.

Gelukkig wie nog een moeder bezit. Gelukkiger nog zo 't een vrome moeder is. Een moeder die bidt voor haar kind. Veilig gevoel, zo we niet meer aan moeders hand kunnen gaan, er is een moeder die over ons waakt, waakt met haar gebed. Biddend waakt, wakend bidt. Wat moet het moeder smarten, indien we verkeerde paden bewandelen! Ze heeft ons uit haar hand laten gaan. Ook in geestelijk opzicht. Nu moeten we op eigen benen gaan, maar op dezelfde paden, waarin een trouwe moeder ons leidde. Dat zijn veilige paden. Soms wel donker, soms ook steil. Soms vol distelen en doornen. Maar onze keus zal ons niet berouwen. Onze Vader in de hemelen zal ons onderwijzen van de weg, die we gaan zullen. Hij zal raad geven. Zijn oog zal op ons zijn.

09-05-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Van alles het beste

“Mij zal niets ontbreken”. Dus aan geen ding gebrek. Maar niet alleen zal ik in niets tekort komen, neen, van alles zal ik het beste ontvangen. Zo handelt de Heere! “Hij doet mij neder liggen in grazige weiden; Hij voert mij zachtens aan zeer stille wateren”. Grazige weiden waarop de kudde naar hartelust kan grazen! Een frisse bron die rustig het heerlijke water doet voortkomen.

Wat de Heere geeft is altijd van alles het beste. Toen Hij op de bruiloft te Kana water in wijn veranderde, verwonderde de hofmeester zich over de voortreffelijke kwaliteit. Hij zei tot de bruidegom; “Gij hebt de goede wijn tot nu toe bewaard”. Toen Hij de vijf broden in de hand nam, deze voor de menigte brak, werden allen er mee verzadigd. Ja, er bleef zelfs over. Welk een Heiland! Van alles geeft Hij het beste.

“Grazige weiden”. Wat zijn ze een prachtig beeld van het Woord van God! Gelijk de kudde haar voedsel vindt op de grazige weiden, zo vinden wij voedsel op de weiden van Gods Woord; dat zijn echt grazige weiden! De kostelijke, heerlijke beloften van de Bijbel zijn niet alleen gegeven om ze te bewonderen, men kan ze eten. Op die wijze voedt de ziel zich met het “Brood des Levens”. Hoe ziet onze Bijbel er uit? Als er gebruik wordt gemaakt van een weide kan je het zien. Als we gebruik maken van de “grazige weiden” van Gods Woord, zal dit altijd zichtbaar zijn. Dit voedsel is ons onontbeerlijk. O, die kostelijke grazige weiden!

En dan die verkwikkende wateren van de heilsbron! Het is ons laten leiden door Gods Geest; het beoefenen van gemeenschap met uw Herder. U bent gevoed en nu legt ge u stil neer aan de Heilsbron. Werelds genot, wereldse omgang met vele dingen kunnen bedwelmen. Maar de dorst der ziel stillen kunnen zij niet. Daartoe zijn ze ten ene male niet in staat. Maar Gods Woord en Gods Geest kunnen het wel.

Stille wateren! Kom, en maak er gebruik van. Eer dat u 's morgens uw dagtaak begint – wilt u niet naderen tot de stille wateren en uw ziel verfrissen door een teug uit de bron des heils, door een bad in de bron der gezondheid? Wat verkwikken de Bijbelsbladeren! Hoe weet de Heilige Geest ons de inhoud er van te doen verstaan en te doen genieten! O, moge het ons aller vreugde zijn, al de dagen van ons leven: “Hij doet mij neder liggen in grazige weiden; Hij voert mij zachtens aan zeer stille wateren”.

26-04-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland

Lentefeest

De lachende lente is er nu! Het blij jubelend jeugdleven! Maandenlang sliep alles in de velden de lome winterslaap. Hij was niet streng dit jaar, de gure wintervorst, toch liet hij aan het eind nog even zien wie hij is! Nu, als je de lieve lente weer gaat zien, dan wil je wel naar buiten. Dan wil je van Gods schepping genieten, Hij schenkt ze ons zo rijk! Dan wil je ook luisteren naar de sprake van de Eeuwige in Zijn Schepping geopenbaard. Guido Gezelle heeft het zo kostelijke bezongen:

Als de ziele luistert
spreekt het al een taal dat leeft.
't Ijzigste gefluister
ook én taal en téken heeft;
blaren van de bomen
kouten met elkaar gewind,
baren in de stromen
klappen luide en welgezind,
wind en wee en wolken,
wegelen van Gods heilige voet,
talen en vertolken
't diep gedoken Woord zo zoet....
Als de ziel luistert!

Lente, ja, de lente is er al wat langer. Bloemen en blaadjes hebben we al wat vroeger gezien, en de takken hadden al wat groenigs. Hier en daar zong een vogel ook al enkele weken terug, maar nu komt de vreugd overal en wordt het Lentefeest overal gevierd, nu zie je de lentekleuren allerwegen. Het "spreeuwt" en "vinkt" het "must" en "meest" en het "zwaluwt", ook horen we de blijde zang van de merelaar. Nog eventjes en je hoort de koekoek weer!

Zeker, de bomen moeten misschien nog vechten met de koude voorjaarswind, maar het komt alles wel goed. De lekkere zonnewarmte heeft al wat sliep wakker gemaakt en met een dag of wat is alles in feestdos. De vogels maken de wiegjes klaar voor mei en ze zingen van suja-kindje en koesteren de kleintjes, die nog geen benul hebben van de mooie dingen buiten de rand van het warme nestje.

Moet je zien hoe de primula's pronken! En de pioenen schieten donkerrode stengels al aardig omhoog, vroege vlinders wapperen hun vleugels bij vroege bloemen. April is de maand, waarin 't leven ons boeit, het nieuwe leven met zijn toekomst. De maand van het ideaal, laat het licht en de kostelijke zonnewarmte onze huizen naar binnenstromen. Al kunnen we niet zoveel het buiten opzoeken, het heerlijk licht van de zon geeft weer nieuwe krachten.

Pasen is voorbij, het feest van de levensoverwinning. Maar het leven bleef en zingt in onderscheiden toon zijn zegezing. Ter ere van Hem, Die het leven roept uit de donkere aarde om het te zegenen met Zijn zon. Die het leven deed breken de banden des doods en het deed triomferen over het graf. O, wat doet dat ons naar Hem verlangen, de Heere Jezus! Naar de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Waarin geen zonde geen moeite geen verdriet meer zal zijn. Waar niemand meer zeggen zal: "ik ben ziek". Dan is alles nieuw. In het Lentefeest zien we reeds wat komen gaat.

12-04-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland

De Zegevierende

O, wat is de majesteit en heerlijkheid openbaar geworden bij de opstanding van onze Verlosser en Zaligmaker! Toen Hij aan het kruis stierf als de Man van smarten, beefde de aarde en toen Hij was opgestaan, geschiedde er opnieuw een aardbeving. O, God van Jakob, Heere der heren, overwinnaar over dood en graf. Heeft Job niet al in de oude tijd het uitgeroepen: "Ik weet, dat mijn Verlosser leeft!" Zonder het lijden te begrijpen en zonder het werk van Christus te kennen, zag hij de Overwinnaar over dood en graf.

Al de macht van satan heeft zich steeds gekeerd tegen de Verlosser en tegen de verlost des Heeren. Door de eeuwen heen is er een strijd geweest van de duisternis tegen het licht; van de duivel tegen Christus met Zijn volk en Zijn gemeente. Maar Jezus Christus zal "*t werk der duisternis beschamen tot het niet meer wezen zal.*" Christus is de Zoon van de levende God. Christus is de Zegevierende.

De vijand, de wereld is steeds feller gebeten op de christenen. Maar de gemeenten hebben Christus, zij hebben alles wat Hij is; de eeuwige Rotssteen. En hoe nietig en gebrekkig de Zijnen ook zijn, Hij verloochent ze nooit, maar bemoedigt en sterkt ze. Als Johannes op Patmos de majesteit van Jezus Christus ziet in Zijn betekenisvolle glorie, en als hij Zijn machtige stem hoort, valt hij vol eerbied als dood aan Zijn voeten. Maar dan legt Christus de rechterhand op Zijn dienstknecht en zegt tot hem: "*Vrees niet, Ik ben de eerste en de laatste, en die leef, en Ik ben dood geweest en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods.*" Openbaring 1:17,18. Christus is opgestaan! Wie wordt nu aan Zijn hand ontrukkt die Hij geeft vastgegrepen? Geen macht van dood en graf! Christus is de Zegevierende, omdat Hij de Man van smarten heeft willen zijn!

"Houd in gedachtenis dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt." (2 Tim. 2:8). Laten we de Opgestane toch niet uit het oog verliezen! De opstanding baat ons niet, als we de Opgestane niet hebben. We moeten weten dat Jezus leeft; maar we moeten ook die levende Jezus zien en van Hem genieten. We zijn machteloos als we de Opgestane vergeten. Het zien op Jezus Christus is zo noodzakelijk. Daarbij denkende dat Hij de Overwinnaar is. Dat geeft kracht en moed. Hij is de Held die de zege heeft behaald voor allen. Hij heeft de macht over de dood en over de doden. Welk een troost Hem zo te kennen, zeker te mogen zijn van Zijn diepe liefde en onbegrensde macht.

Jezus leeft, Hij leeft voor mij!
Nooit zal ik verlaten wezen.
Jezus staat mij steeds terzij;
waarvoor zou ik dan nog vrezen?
Schoon de vijand mij omgeeft,
dit staat vast: Mijn Jezus leeft.

29-03-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Maart

Maart is de lentemaand. Ze komt nu niet, de Lente, - ze is er. En de buien verjagen haar niet. Zelfs moet maart ons de bekende negen zomerse dagen brengen. Maar dat zijn dan ook van die extra mooie, waarop je 't zonnetje voelt, van die koesterdagen, die je de winter doen vergeten. Van die blauwe dagen, zo helder, zo licht. Die je zingen doen de aardigste wijsjes uit je jeugd. Dan ga je eens op verkenning uit buiten en het valt je eigenlijk een beetje tegen, dat je niet meer bloemen ziet, niet meer groen. Als je gaat zoeken, ja, dan vind je genoeg lenteteken - maar ze zijn nog zo verborgen. 't Lijkt nog zo winterachtig: de bomen, het land. In de tuinen staan wel de vroege voorjaarsbloemen, maar 't gaat je eigenlijk te langzaam: op zo'n zomerse dag zou je alles wel in zomerdos willen zien. Een Meiverlangen wordt wakker!

Maart is niet gul met z'n mooie dagen. Hij geeft er maar negen. En niet eens elk jaar. Maart heeft z'n wondere grillen. Hij lijkt op de mensjes, die zo vriendelijk lachen kunnen, zo lief kunnen doen, om even later met een nuk een gezicht te zetten, waar je van wegloopt. . . Maart roert zijn staart, rijmde 't al eeuwen. De maartse buien horen nu eenmaal bij de lente maand. Gelukkig, als ze in maart komen. Je moet ze toch hebben zeggen de mensen: hoe eer hoe beter dan maar. Want onze maand is een echte overgangstijd. Door de buien heen lacht de zon, als is ze overtuigd van haar overmacht. Daar komen ze, uit het westen of uit het noorden, en ze sneeuwen of 't december is. Fijne hagel prikt en koude regendruppels doen je huiveren. De boer daar op z'n bouwland weet het wel; de bui is toch een lenteteken. Straks drijft ze af en allemaal drijven ze af en de zonnedagen komen.

Maart, deze maand spreekt van dood maar ook van leven, van opstanding! Indien iemand in Christus is, zo lezen we in 2 Kor. 5:17, die is een nieuwe schepping. Het oude is voorbij gegaan, zie, het is alles nieuw geworden. Levend gemaakt met Christus, Efeze 2 spreekt ervan! Allen die met Christus zijn gestorven, zijn ook met Hem opgestaan! Wie zijn die allen? Zij die hun zondige toestand voor God hebben erkend en door het geloof behoren tot het volk des Heeren, dat één is met Hem, Die voor en met hen in dood en graf inging, om voor en met hen te verrijzen!

Het nieuwe leven staat op uit de graven. De Heere God, Hij vernieuwt het gelaat van de aarde. Het land gaat weer groenen. God heeft ze bezocht en begerig gemaakt. Hij verrijkt het alles en maakt voor de mensen het koren gereed. Hij doet het dalen in de voren, Hij maakt het week door de druppelen. Hij zegent het uitspruitsel. "Doende het brood uit de aarde voortkomen." En weer rijst het loflied op uit ons binnenste; "*Hoe groot zijn Uw werken, o Heere! Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt. Het aardrijk is vol van Uw goederen*" Psalm 104.

15-03-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Mij zal niets ontbreken

Wat is het toch groot, dat in de Bijbel de woorden echt waar zijn. De Bijbel overdrijft nooit. Wanneer de Bijbel iets zegt, dan bedoelt hij het zoals hij het zegt. Wanneer je het woordje “niets”leest, dan betekent dit woordje ook werkelijk niets meer of minder dan wat er staat. Wat denk je bij het lezen van het eerste vers van onze Psalm 23? “Mij zal niet veel ontbreken”? Maar dat staat er niet! Er staat: **“Mij zal niets ontbreken”**. Wat een heerlijke belofte! Als je dus een schaaap bent, zul je alles ontvangen, wat je nodig hebt!

Het is niet de enige keer, in het Boek der Psalmen, dat ons beloofd wordt, dat we aan niets gebrek zullen hebben. In Psalm 34:10 staat geschreven: “Die Hem vrezen, hebben geen gebrek”. In Psalm 84:12: “Hij zal het goede niet onthouden dengenen, die in oprechtheid wandelen”. Telkens hetzelfde: “geen gebrek”, “in niets te kort”. Maar – ook telkens dezelfde voorwaarden: “Hem vrezen, in oprechtheid wandelen”. “ De Heere mijn Herder”. Wij hebben veel nodig. Onze behoeften kunnen groot zijn. Dikwijls verkeren wij in moeilijke omstandigheden. Maar voor alles wat wij nodig hebben, geldt het woord; **“mij zal niets ontbreken”**.

Zeker de omstandigheden kunnen hard zijn en moeitevol. Dan toch op de Goede Herder te mogen zien Die gezegd heeft; “leer van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart.” En als we troost nodig hebben, wij mensen zijn maar armzalige vertroosters, maar God is een God der vertroosting. Hij troost zoals een moeder troost. Als er mensenvrees bij ons is, en we durven niet voor ons geloof uitkomen, Hij, die zelfs voor Pontius Pilatus de goede belijdenis aflegde, geeft kracht. Hij Zelf doet het ons aan niets ontbreken. Alles mogen we van Hem verwachten, als we er om vragen! Ontbreekt het ons aan wijsheid, zie Jak. 1:5, we mogen ze van God begeren, die mildelijk geeft en niet verwijt. Hoe kostelijk te mogen rusten in hetgeen de Herder is, en dan ons te mogen verblijden in hetgeen de Herder geeft. Niet alleen gegeven heeft, maar nog geeft en nog geven zal. Het geloof ziet vooruit. Het weet. Het roept uit: “Alle dingen werken mee ten goede”. Welk een rust en vrede geeft dit in “t moeitelijke leven! En als er twijfel is; spreek die woorden eens hardop uit “mij zal niets ontbreken.” Als we op ons zelf zien, dan klinken die woorden niet krachtig en blijvol. “Ziende op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs Jezus” lezen we zo schoon in Hebr. 12:2. Hoe moeilijk dan de omstandigheden zijn, Hij staat erboven. Daarom zien op de Heere Jezus! Bij alles wat we in dit leven ook ontmoeten; met de blijdschap van het geloof en met een stil en rotsvast vertrouwen en gelukkig van hart kunnen we het uitspreken; **“mij zal niets ontbreken”**.

01-03-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Februari

Wat heeft Guido Gezelle genoten toen hij schreef:

“..... laat het leutig zonnevier,
laat de verse bloemen kommen,
laat weerom de lente alhier!”

Een toren en een molen, een boerenhuis met een paar bomen, dat is het Hollandse landschap. Wolken er boven, natuurlijk – wanneer zijn er geen wolken hier! Bekijken we dit alles in februari. De bomen kaal, maar in de na-maand, vooral als er wat zonnedagen geweest zijn, met gezwollen kopjes al.

Sommige mensen lachen erom, als je zegt, dat de lente nu gekomen is. Hun almanak, hun kalender vertelt het hun wel anders. De lente gekomen? wat een optimisme! Vriezen doet het nog en de waterkou is nog onaangener dan de vorst. Regen – wind – ijs – sneeuw – nevel – lente? Ja, lente! De lente in de natuur is er vroeger dan de kalender aangeeft. Wie pas in 't eind van maart naar de lenteverstrijpselen gaat kijken, heeft al heel wat moois laten voorbijgaan. Drie keer van de vier begint in ons land de lente in februari. Madeliefjes en nog andere bloempjes durfden in januari al bloeien. Heel klein waren de “bloemenpakjes”. Heel schuchter keken de bloemetjes. Je moet ze zoeken de koukleumpjes, maar ze proberen toch haar zwakke kleurtjes te vertonen. En de sneeuwklompjes bellen met hun zilveren schelletjes, heel zacht. Maar wie de natuur liefheeft, hoort het wel. En hij weet dat God het gelaat van de aarde weer vernieuwen zal. Hazelaars bloeien hun katjes. En de elzen volgen spoedig het voorbeeld van deze eerste lenteboden. Voor de stille, koude, dode bomen om jaloers op te worden..... De zon komt met de dag hoger, elke dag meer licht. In de bomen wordt het met de week drukker. Winterkoninkjes zingen hun korte versjes zo vrolijk ze kunnen. Vinken doen wat drukker en zingen wat luider. Veel vogels hoor je al vroeg in de morgen. Al die vroege voorjaarszangen zijn liederen der liefde, waarmee de mannetjes de vrouwtjes lokken. En wie niet zingen kan verzint er iets anders op! Een bepaalde vogel bekoort door z'n krachtige vleugelslag, zijn sierlijke zwaai; hij kent maar één toon, waarmee hij de geliefde roept. Maar die éne toon zegt alles. De februarielucht is vervuld van liederen der liefde. Lente.....liefde.

“Uw schepping Heere is goddelijk schoon”, zo dichtte een dichter en het is zo wáár. Door de val in de zonde heeft de mens alles stuk gemaakt. Maar eenmaal zal het weer zijn zoals de Heere God het gewild heeft! Als het oordeel over de zonden die nog steeds verschrikkelijker worden zal voorbij zijn. Dan zal de Heere God echt het gelaat van de aarde weer schitterend maken, zoals het was! Dan zal het Vrede in Jeruzalem zijn omdat de Vrede-Koning, de Heere Jezus daar is! Dan zal het echt vrede zijn onder mensen en dieren. De wolf zal met het lam verkeren! En de aarde zal vol zijn met de kennis des Heeren. De Heere Jezus is daar, dat is het grootste! Hij heeft het alles wel gemaakt! “Hoe groot zijn Uw werken, o Heere, Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt, het aardrijk is vol van Uw goederen” (Ps. 104:24).

14-02-2005J. Koelewijn, Sint-Annaland.

De Heere – mijn Herder

De Heere – een herder. Het is onbeschrijfelijk heerlijk, dat er zo'n Herder is. Hij bezit alle eigenschappen die een herder moet hebben, en beantwoordt aan alle vereisten, waaraan een herder moet voldoen. Maar persoonlijk heb je er niets aan, letterlijk niets, als je niet kunt zeggen: De Heere – *mijn* Herder.

Enkele letters, wat maken ze een groot verschil. Daar staat een huis, en het zegt je niets. Maar als je kunt zeggen: Dat is *mijn* huis! Er is daar een vrouw en het zegt me niet zoveel. Maar daar is *mijn* vrouw en hoe liefdevol ga ik haar begroeten! Wat een kostelijk woord is dat woordje "*mijn*". En dit kostelijke woord mogen we met alle ootmoed en eerbied, maar ook met alle beslistheid op de Heere Jezus toepassen, als we tot Zijn schapen behoren. We mogen onze hand in Zijn hand leggen, en met vol vertrouwen zeggen: "De Heere – *mijn* Herder". Het zijn maar enkele woorden maar ze houden een zee van genade in! Een ieder die zijn zonden beleden heeft en gelooft in de Heere Jezus Christus mag het vol verwondering zeggen; de Heere mijn Herder. Het houdt een volkomen verlossing in! Die verlossing is een geschenk.. We kunnen dit slechts aanvaarden met lof en dank!

Laten we ook acht geven op het kleine woordje "*is*" in de heerlijke aanhef van deze psalm. "De Heere *is* mijn Herder". Hij is het nu! Zeker, Hij was gisteren mijn Herder. Ik was een afgedwaald schaap. Hij zocht mij op. Hij heeft mij behouden. Hij zal ook in eeuwigheid mijn Herder zijn. Maar nu het heden;" Jezus Christus *is* gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid". Welk een troost! Al de genegenheid en liefde, al de trouw en macht die de Herder bezit, besteedt Hij aan Zijn schapen, besteedt Hij aan mij. Hij doet het heden, en elke morgen kan ik weer zeggen, vol vertrouwen, dat de Heere mijn Herder *is*.

Houdt Hij Zich niet met mij bezig? Voelt Hij niet met mij mee? Lijdt niet Hij ook, als ik smart lijd? Hij bidt voor mij, Hij treedt voor mij tussenbeide, Hij leeft voor mij. En als een herder trouw en goed, komt Hij tot mij, om mij ten goede te leiden.

David wist het, wat de zorg van een herder was te midden van gevaren. Tweemaal had hij zijn leven gewaagd om een lam te verlossen. Maar veel groter dan zijn zorgende hulp is de liefelijke en machtige tussenkomst des Heeren. "De Heere *is* mijn Herder". Als Hij, Die alle macht heeft in hemel en op aarde, heden mijn Herder *is*. Zal Hij het dan ook morgen niet zijn en elke dag weer? De Heere *is mijn* Herder!

De Heere is mijn Herder!
Hij waakt voor mijn ziel:
Hij brengt mij op wegen
Van goedheid en zegen
Hij schraagt me als ik wankel:
Hij draagt me als ik viel.

01-02-2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

De psalm der psalmen

Wat een liefelijke psalm is de drie-en-twintigste. Een geliefkoosd en gezegend onderwerp voor allen die de Heere Jezus hebben lief gekregen. Deze kleine psalm bevat grote vertroosting. Dit troostlied is een reislied voor jongen en ouden door de woestijn van dit leven.

Wat de nachtegaal is onder de vogels, is deze psalm onder de psalmen, klein, zonder vederpracht, niet dan schuw te voorschijn tredende uit de verborgenheid, maar de lucht vervullende met blijde welluidendheid – zó is de nachtegaal. En psalm 23? Gezegend de dag, toen hij gedicht werd! Als een wandelaar, zingende een wonderschone melodie in de taal van volk, rondgaande van huis aan huis, van dorp naar dorp, van stad tot stad, van land tot land, heeft hij jaar in jaar uit, eeuw in eeuw uit zijn woorden van troost doen vernemen.

Hij heeft meer pijn en angst gestild dan alle wijsgeren tezamen. Hij heeft ontelbare sombere gedachten en nijpende zorgen in de schuilhoeken teruggedreven. Hij heeft scharen van armen vertroost en heirlegers van bedrukten moed in het hart gezongen. Hij heeft balsem gestort bij de zieken, de brandende smart van de weduwen verkoelt, de verlatenheid van de wezen weggenomen. Stervenden heeft hij met blijmoedigheid vervuld, en doodsbleke aangezichten doen gloeien met de bos van de hoop! En nog is zijn werk niet geëindigd. Zingende zal hij onder ons voortgaan; voortgaan tot alle pelgrims thuis zijn!

Psalm 23, begin de dag ermee en eindig de dag ermee en laat ze nog dag en nacht dikwijls in gedachten zijn en je kent de heerlijke inhoud nog slechts ten dele. Als de psalm zelf tot ons spreekt geeft hij een uitlegging die we nooit hebben gehoord. O, laten we God toch danken, dat Hij ons zulk een loflied gegeven heeft in Zijn Woord! Als we in die stemming deze psalm der psalmen opnieuw leren overdenken geeft ze ons een vernieuwde zegen. Je kunt niet ontkomen aan de machtige indruk die deze eenvoudige woorden maken op de ziel, die door God Zelf wenst geweid en gehoed te worden.

Als muziek klinken de woorden van de Psalm in de harten van de jongeren. En ook de ouderen verwijlen zo gaarne bij zijn gewijde taal van ervaring en geloof. O, Goede Herder! Laat ons toch met open oor en ontsloten hart naar U luisteren.

Het is een rijke genade als we in deze onrustige dagen deze psalm hebben gekozen als ons reislied. Dan zoeken we niet de tegenwoordige wereld, maar zoeken en bedenken de dingen die boven zijn. Dan hoeven we niet geschokt te worden door allerlei gebeurtenissen, maar in rotsvast vertrouwen op de levende God hopen. Dan mogen we met een voornemen des harten ons elk persoonlijk voor het aangezicht des Heeren uitspreken in deze geest:

Aan U wil ik slechts denken
En 't harte niet meer schenken
Aan 't zienlijk goed der aard.
Gij zult me in vette weiden
Aan stille wateren leiden
En voert mij eenmaal hemelwaart.

18 januari 2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Dag bij dag zij God geloofd

Geloofd zij God! Want wie is met Hem te vergelijken! Hij heeft een arm vol macht, en een hart vol tedere zorg en liefde; zo lezen we zo schoon in het prachtige Jesaja 40! En in Psalm 68, dag bij dag overlaadt Hij ons! Geloofd zij God! Wij denken er aan, dat Hij ons dag bij dag zegent. Hij wendt Zijn Goddelijke kracht aan tot ons heil. Hij bewijst ons Zijn liefde die zó groot is, ja sterker dan de dood. Dag bij dag draagt Hij ons, helpt Hij ons, Hij is een God van bevrijdingen en Hij is de Eeuwige Getrouwe die uitkomsten geeft.

In het voorbije jaar hebben we het weer zo kostelijk mogen ondervinden. Hoe zwaar het soms ook was, onze God liet Zich niet onbetuigd, maar heeft Zijn zon over ons doen schijnen en vreugde in onze harten gegeven. De Heere God geeft een ieder kind van Hem een last om te dragen, dagelijks ondervinden we dat. Maar ook dagelijks ervaren we daarbij de helpende kracht van Hem die ons nooit alleen laat. Het lijden brengt Zijn hart ons nader, en ons hart nader tot Hem. De moeilijkheden drijven ons uit naar Hem, voor wie niets te groot of te klein is. Onze God is onze Vader die weet wat wij behoeven en die ons liefheeft. Met de beproevingen geeft Hij ons ook de uitkomst.

En de tijd die voor ons ligt, zo de Heere nog vertoeft te komen, al onze paden zijn in Zijn hand. Hij geeft ons moed en kracht in de strijd. Al zouden onze zorgen nog groter worden en als niemand ons meer helpen en raden kan, dan is daar onze God! Hem kunnen we alles toevertrouwen in gebed en smeking, in het heerlijk bewustzijn, dat Hij nooit lasten geeft om te dragen of Hij verleent ook de kracht er toe.

Geloofd zij God! Dag bij dag draagt God Zelf hetgeen Hij ons te dragen geeft, onze voorspoed maar zeker ook de tegenspoeden. Teleurstellingen, ze zullen over ons komen opdat we ze in Zijn hand zullen geven. En iets wat in Gods hand is, is veilig en geborgen. En spreekt de apostel ook niet over een te allen tijde verblijdt zijn en in alles God danken? Als je in de wereld leeft kun je maar één ding tegelijk te doen. Maar een kind van God doet en kan twee dingen tegelijk (zie 2 Kor. 6:10). "Droevig zijnde maar altijd blijde!!" Kostelijk hé, niets hebben en toch alles bezitten! Geloofd zij God!

Het jaar 2005 is begonnen. We kunnen er tegenop zien, al de moeite en het verdriet wat komen zal. Niet alleen in ons eigen leven maar verder, veel verder; wereldwijd. Laten we toch veel bidden, ja, bidden zonder ophouden. Dat betekent altijd met bidden bezig zijn. God hoort het gebed. Hij heeft de Zijnen zo lief.

Al zou dan alles ook bezwijken
In deze wereld vol verdriet,
Uw liefde zal van ons niet wijken
En Uw genade wankelt niet.
Heer, Gij alleen verheugt ons hart
Met U verdragen we alle smart.

4 januari 2005 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Oorsprong: J. Koelewijn - st. Annaland

Titel: Meditaties 2005 zoals verschenen in de Thoolse bode